

hvilker på principperne i FN's standardregler om lige muligheder for handicappede.

Som noget nyt foreslås også indført en bestemmelse om arkitektonisk kvalitet i lovens formålsbestemmelse.

Den foreslåede bestemmelse er et signal om, at arkitektoniske helhedsvurderinger bør indgå i bygherrens arbejde med at sikre total kvaliteten i byggerierne, og at arkitektonisk kvalitet bør indgå i dialogen mellem bygherrer, rådgivere og kommunale sagsbehandlere i forbindelse med byggesagsbehandlingen.

Lovforslaget indeholder i øvrigt ikke nye materielle bestemmelser vedrørende den arkitektoniske udformning af byggerier.

Ad 2 Bemyndigelser for by- og boligministeren til at fastsætte regler i bygningsreglementerne om faste installationer af tekniske hjælpemidler for handicappede og niveaufri adgang til konstruktioner og anlæg

Med den foreslåede tilføjelse til bemyndigelserne i § 6, stk. 1, litra b og d, kan der fastsættes regler i bygningsreglementet om faste installationer af tekniske hjælpemidler for handicappede og etablering af niveaufri adgang til konstruktioner og anlæg.

Teleslyngeanlæg er et eksempel på et teknisk hjælpemiddel, som vil være omfattet af den foreslåede tilføjelse til bemyndigelsen i § 6, stk. 1, litra b. Teleslyngeanlæg er en væsentlig forudsætning for hørehæmmedes muligheder for at deltage i fælles aktiviteter som foredrag, koncerter og anden underholdning.

Den tekniske udvikling af bl.a. elektroniske hjælpemidler betyder, at der også i fremtiden kommer nye hjælpemidler for handicappede. Nogle af disse hjælpemidler kræver, at der tages højde for installationernes indføjelse i byggeriet allerede i projekteringsfasen. Denne forudsætning betyder, at de tekniske hjælpemidler i dag må sidestilles med bygningens øvrige faste, tekniske installationer, hvis indføjelse i byggeriet ligeledes kræver stillingtagen allerede i projekteringsfasen.

Med den foreslåede udvidelse af bemyndigelsen i § 6, stk. 1, litra d, tilvejebringes hjemmel til i bygningsreglementet at fastsætte regler om niveaufri adgang til IT-standere, kort- og betalingsautomater og lignende, der ikke er omfattet af begrebet »bygninger« i den nuværende affattelse af bemyndigelsen. Med forslaget styrkes indsatsen for forbedring af handicappedes adgang til de fysiske omgivelser.

Forslagene fremsættes som en opfølgning på anbefalingerne i rapporten »Lige muligheder for handicappede - Regeringens prioritering af kommende indsats-

områder«, som forventes afgivet i efteråret 2000 af regeringens tværgående ministerudvalg for handicapområdet.

Ad 3 Modernisering af bebyggelsesregulerende bestemmelser

En del af de bebyggelsesregulerende bestemmelser i byggeloven, som stammer fra 1975, er utidssvarende og trænger til fornyelse, navnlig i lyset af udviklingen i de tætte byområder. Det drejer sig om den faste mindstegrundstørrelse på 700 m², de faste maksimale bebyggelsesprocenter, det såkaldte vandrette højdegrænseplan med den faste maksimale højde på 8,5 m og maksimalt 2 etager samt de faste afstandskrav til skel på 2,5 m. Hertil kommer kravet om, at der skal være udstykningsmulighed ved alle typer enfamiliehuse og tæt/lave boligbebyggelser, dvs. fritliggende eller helt eller delvist sammenbyggede enfamiliehuse i form af parcelhuse, rækkehuse, klyngehuse, dobbelthuse og lignende former for enfamiliehuse.

a. Minimumsgrundstørrelse

Byggelovens § 6 A, stk. 1, fastsætter i dag den mindste grundstørrelse ved udstykning m.v. til 700 m² - i sommerhusområder dog 1.200 m².

Det foreslås, at § 6 A ophæves og erstattes med en bemyndigelse for by- og boligministeren til at fastsætte regler om mindstestørrelse for områder med bymæssig bebyggelse.

I første omgang vil kravet på 700 m² for enfamiliehuse og på 1.200 m² for huse i sommerhusområder dog blive fastholdt, idet de faste arealkrav har været velfungerende for disse områders vedkommende. Det er dog muligt at udmønte bemyndigelsen i differentierede krav til grundstørrelserne.

Mindstegrundstørrelsen på 700 m² blev indført i lovgivningen allerede i 1949 og må ses på baggrund af den dengang ønskelige mindstegrundstørrelse af en grund beregnet til opførelse af et sædvanligt fritliggende parcelhus. Bestemmelsen blev i 1975 overført fra byggeloven til kommuneplanloven og igen i 1990 tilbageført til byggeloven.

Reglen om en mindstegrundstørrelse på 700 m² gælder i dag for alle typer byggeri, men reelt finder den kun anvendelse i de tilfælde, hvor der ikke er udarbejdet lokalplan. I de tilfælde, hvor der ikke er lokalplan, kan reglen være tung og utidssvarende at administrere, f.eks. når det drejer sig om opførelse af bebyggelser i tætte byområder, hvor det i så fald vil være byggelovens mindstegrundstørrelse på 700 m², der vil være gældende.